

**ODREĐEN SEDMI DAN
ILI
BOŽJE MJERENJE VREMENA NA OKRUGLOM SVIJETU**

John Nevins Andrews

*Šabat je dan za okrugli svijet, i prema tome poslušnost se zahtjeva od ljudi koji su u savršenoj dosljednosti
s Gospodnjim stvorenim svijetom. (Ellen G. White, Lt 167,1900)*

Može li određen dan biti svetkovan od svih stanovnika zemlje? Ovo, naravno, zavisi od ispravnog odgovora na drugo pitanje; Kao što se lako može videti, Postoji li takva stvar kao određen dan sedmice, ili meseca, ili godine, za celu ljudsku porodicu? Ako postoji, svi ga mogu svetkovati; ako ne postoji, onda je hronologija sama po sebi bačena u zbrku neodređenošću datuma koja nužno nastaje. Po kojoj osnovi se, onda, tvrdi to da je računanje određenog dana od cele čovečje porodice nemogućnost?

IZJAVA O TEŠKOĆI

Naš svet je ogroman globus koji čini potpuno okretanje oko svoje ose jednom svaka dvadeset četiri sata. Kao posledica toga, noć je za deo njegovih stanovnika dok je dan za drugi deo. Dan je prema tome dvanaest sati ranije na jednoj strani globusa nego što je na drugoj. I osim ako ne možemo odrediti neku liniju, ili tačku, ili mesto, od čega da počnemo računanje dana, bačeni smo u zbrku što se tiče određenog dana. Štaviše, oni koji obilaze globus u jednom pravcu postupanjem dobijaju dan; dok oni koji plove okolo u suprotnom pravcu gube dan. Ne možemo, zaista, *zapravo* dobiti dan, niti je to moguće za nas da stvarno izgubimo jedan. Bilo bi prema tome tačnije za nas da govorimo o dodavanju dana našem računanju, ili oduzimanju dana iz njega, nego da govorimo o danu kao zapravo o izgubljenom ili dobijenom. Oduzimamo dan obilazeći globus od istoka ka zapadu. Ovo je urađeno idenjem sa suncem, i tako se produžava vreme za koje ono ostaje iznad horizonta. Ovim načinom činimo svaki od naših dana za delić dužim od dvadeset četiri sata. I u potpunom kruženju našim globusom, mi tako potrošimo jedan ceo period od dvadeset četiri sata. A dodajemo dan našem računanju idući oko sveta od zapada ka istoku. Jer dok tako putujemo u smeru suprotnom suncu, činimo period sunčeve svetlosti svakim danom za delić kraćim za nas same nego što bi to bilo da smo ostali nepomični. A tako je takođe i sa noći, koju skraćujemo na isti način. Dok tako oduzimamo delić od svakog perioda između uzastopnih zalazaka, mi tako, u potpunom kruženju globusom, uštedimo jedan dan kao ukupni zbir tih delića, iako nismo imali više stvarnog vremena od onih koji su ostali kod kuće, čije računanje je jedan dan manje od našeg.

Ili da to iskažemo u drugom obliku: Ako putujemo u istom pravcu sa kretanjem zemlje, dobijamo jedno okretanje sunca tako što sami idemo jedan put više oko zemljine ose od onih koji, tokom istog vremena, ostaju u svojoj sopstvenoj zemlji, *to jest*, ako idemo kao što sunce izgleda da ide, od istoka do zapada, mi zapravo činimo jedno okretanje oko zemljine ose manje nego što čine oni koji ostaju kod kuće. Jer dok putujemo nasuprot kretanja zemlje, naše kruženje globusom poništava jedno od okretanja koje je zemlja napravila oko svoje

ose tokom tog vremena. Kao posledica, oni koji istočno idu oko sveta su, kada stignu na svoju početnu tačku, jedan dan u prednosti računanja od onih koji žive u državi iz koje su oni krenuli. A oni koji idu oko njega u zapadnom smeru izlaze jedan dan iza računanja njihove sopstvene države.

Broj onih koji su zapravo postigli kruženje globusom je, uporedno govoreći, vrlo mali. Međutim ovi nisu jedini čiji slučaj predstavlja problem za rešenje. Ljudi iz Istočne Azije su jedan dan ispred ljudi iz Kalifornije. Takođe, ljudi sa Aljaske, nedavno prebačeni iz Ruske uprave u onu iz Sjedinjenih Država, imaju računanje vremena koje je jedan dan ispred našeg. I takav je bio slučaj sa stanovnicima Pitkernovog Ostrva na Južnom Pacifiku, smeštenom na geografskoj dužini zapadne strane Britanske Amerike. Ovi ljudi su doneli svoje računanje vremena istočno sa obale Azije, i tako, kada su ih posetili mornari koji su došli zapadno od Engleske, njihovo vreme je bilo jedan dan ispred računanja tih mornara. I, konačno, ostrvo Australija, koje je smešteno južno od kontinenta Azije, daje priliku za razmatranje ovog pitanja o ispravnom računanju sedmice. Jer ako se ono uskladi u svom računanju sedmice sa onim od ljudi iz Istočne Azije, koji su direktno prema severu od njega, njegovo vreme će biti jedan dan ispred od onih koji idu ka njemu preko Pacifičkog Okeana sa zapadne obale Amerike.

ŠTA MNOGO OSOBA ZAKLJUČUJE IZ OVOGA

Ova razmatranja treba da dokažu da je svetkovanje određenog sedmog dana nemoguće, i da četvrta zapovest zahteva, ne sedmi dan, već sedmi deo vremena. Međutim pre usvajanja zaključka koji nas primorava da negiramo neke od najjasnijih izjava iz Biblije, hajde da vidimo da li bilo kakva takva neophodnost postoji.

ISPITIVANJE ČINJENICA U SLUČAJU

Da napravimo ovo ispitivanje, hajde sada da vidimo koliko mnogo određenih pojedinosti možemo odrediti neospornim činjenicama.

1. Dan od dvadeset četiri časa je sastavljen od večeri i jutra; *to jest*, od tame i svetla, ili od noći i dana.

2. Sunce, Božjim postavljanjem, vlada danom. Post. 1:16.

3. Svaki dan počinje sa zalaskom. Post. 1:5; Lev. 23:32; Pnz. 16:6; Marko 1:32.

4. Zalazak i izlazak sunca su izazvani okretanjem zemlje oko svoje ose jednom u dvadeset četiri sata.

5. Zemlja se okreće od zapada ka istoku, čineći da sunce pravi očigledno kruženje globusom od istoka ka zapadu.

6. Tako je, Božjim uređenjem, tok dana oko našeg globusa od istoka do zapada; jer je to tako da tama i svetlost prate jedno

drugo oko sveta. Jer pošto dan počinje sa zalaskom, on ne može početi svuda oko sveta odjednom. I opet, pošto početak dana mora slediti trag zalaska oko sveta, on svakako uvek ide zapadno, a nikada istočno.

7. Dan mora prema tome početi na istoku. Međutim gde je na našoj okrugloj zemlji istok? Stari Svet, Evropa, Azija, i Afrika, nije ništa više istok od Novog Sveta, Severne i Južne Amerike, nego što je Novi Svet istok od Starog.

8. Međutim moramo dati Starom Svetu prednost, i prihvatiti ga kao Istočni Kontinent. Jer je to stvar činjenice da svaki dan počinje toliko na istoku koliko je daleko istočna obala Azije, i dolazi odatle zapadno do Amerike, i da ne počinje u Americi i ne ide odatle do Azije. I sigurno je to da je ovaj redosled ispravan; jer je čovečanstvo nastalo u Aziji, i odatle je Novi Svet bio naseljen. Prvi zalazak u sedmici stvaranja bio je na toj tački najdaljeg istoka na kojoj je svetlost sunca mogla biti prvo viđena. Ovo je sigurno tačno, i to je od posebnog interesa u ovom slučaju. Jer ako tok sunca na njegovom zapadnom putovanju treba da vlada danom, to vladanje treba početi od najistočnije tačke na kojoj njegovo svetlo može biti viđeno. Ta tačka ga je predstavila najistočnijem posmatraču, da su ljudi tada postojali, kao da samo nestaje na zapadu. I na toj samoj tački, četvrti dan stvaranja je počeo. I zalazak je, koji je od tada obeležavao početak dana od dvadeset četiri sata, nastavio dalje od te tačke u neprekidnom kruženju, podeljen u zasebne periode prolaženjem te tačke od koje je prvo počeo, što tako obeležava početak toka od svakog dana.

9. Međutim nikakav argument iz uobičajeno pretpostavljene lokacije Edena unutar granica današnjeg Turskog Carstva ne može biti priznat kao dovoljan da smesti početak toka dana da bude u zapadnom delu Azije. Jer je sigurno to da geografija pretpotopnog sveta ne može biti poistovećena sa onom od sveta posle potopa. Četiri reke koje su se razdvajale iz jedne blizu mesta raja ne mogu obuhvatiti u svom broju Eufkrat od sadašnje zemlje, iako jedna od tih reka jeste nosila to ime. Zaista, to nije od nikakve posledice za ovaj argument da li je raj bio u Zapadnoj Aziji ili dalje na istoku; jer postoji očigledna nesposobnost u lociranju ove linije kroz Edenski Vrt. Nemamo, prema tome, ništa da radimo sa smeštanjem zamišljene linije od severa ka jugu kroz srce Istočnog Kontinenta, na zapadnoj strani od koje dan treba početi, i dvadeset četiri sata kasnije doći oko sveta onima baš preko puta nje na istočnoj strani. Božja mudrost nije uključila ljudsku porodicu u takvu zbrku kakva bi bila neizbežna da je ovo slučaj.

10. Sigurno je, kao što smo videli to, da svaki dan putuje zapadno oko sveta, i takođe da dolazi do nas iz Azije. Međutim tamo mora biti neka linija, ili barijera, ili prirodna podela, odakle tok dana počinje; jer ako tamo ne bude, svako računanje vremena je

bačeno u zbrku. Da tamo nema početne tačke za tok dana, trebali bi samo da putujemo istočno kako bismo utvrdili da dan počinje u Kini dvanaest sati ranije nego kod nas; i da putujemo odatle istočno do naše sopstvene države da dokažemo da smo dvanaest sati ispred vremena u Kini. Takva zbrka i kontradiktornost, međutim, ne postoje; što je dovoljan dokaz sam po sebi da tok dana zapravo ima *početak* i kraj svog kruženja našim globusom.

11. Postoji tačka od koje svaki dan sedmice kreće na svom kruženju globusom. Svaki od ovih dana čini jedno kruženje, i samo jedno, tokom svakog sedmičnog ciklusa. Svaki dan je sastavljen od zalaska, sumraka, večeri, ponoći, svitanja, zore, izlaska sunca, jutra, pre podneva, podneva, popodneva, i sunčevog zalaska. Potrebno je samo dvadeset četiri sata za svaki dan, tako sačinjen, da prođe bilo koju tačku u svom kruženju zemljom. I zato je očigledno da početak svakog dana dovršava okruživanje naše zemlje dvadeset četiri sata pre nego što kraj tog istog dana od sedmice ostvari isto putovanje.

12. Štaviše, kada je zalazak, koji je početak svakog dana, došao ukrug do tačke gde je kruženje dana ispunjeno, on ne čeka za druge delove dana da dođu da oni svi mogu preći liniju zajedno; već bez ijednog trenutka odlaganja on prolazi liniju koja deli između početak i kraj tog kruženja, i počinjući nov dan on ostavlja druge delove jedan po jedan da rade svoj deo u ispunjavanju starog dana istočno od linije, koji stoji u brojanju dana jedan dan iza dana koji počinje na zapadu od te linije.

I dok ovi različiti delovi dana ispunjavaju svoje vreme, oni pojedinačno prolaze tu liniju, i samim tim činom postaju odgovarajući delovi od novog dana u ciklusu od sedmice.

13. Računanje vremena na početku toka dana mora prema tome biti dvadeset četiri sata ispred svog izračunavanja gde se taj tok završava. Oni koji, prema tome, pređu ovu liniju od istoka ka zapadu, ili od zapada ka istoku, treba da prepoznaju tu činjenicu oduzimanjem jednog dana iz svog izračunavanja, ili dodavanjem jednog dana u njega.

14. Izvanredna je činjenica to da je ova linija prelaza ili podele između početka i kraja dana nađena kod prelaženja Pacifičkog Okeana. Jer mi možemo krenuti iz Kalifornije i nastaviti *istočno* do istočne obale Azije, i na svakom meridijanu koji pređemo bićemo u savršenom skladu, što se tiče brojanja dana, sa svim ljudima koji žive na tom meridijanu; i kada stignemo u Kinu imaćemo tačno isto brojanje dana koje oni imaju u Kini. Opet, ako krenemo iz Kine i *obrnemo* ovo putovanje, čineći naš put *zapadno* do San Franciska, naši dani će odgovarati tačno onim od država koje prelazimo; i kada stignemo u taj grad imaćemo isti dan koji ljudi iz tog mesta imaju. Za ovo nam trebaju pune dve trećine oko sveta, ipak ne menja naše brojanje dana u sedmici. Međutim obratite pažnju: Ako pređemo Pacifički Okean, bilo zapadno ka Kini, ili istočno od Kine ka Kaliforniji, pronalazimo u jednom slučaju da smo jedan dan iza ljudi iz Kine; a u drugom slučaju da smo jedan dan ispred ljudi iz Kalifornije. A ovo je zbog dobro poznate činjenice da je

zapadna obala Pacifičkog Okeana jedan dan ispred vremena na istočnoj obali tog okeana.

15. Linija razdvajanja između početka i kraja toka dana u njegovom kruženju oko sveta je, prema tome, negde na Pacifičkom Okeanu. Sada hajde da sastavimo zajedno nekoliko činjenica.

(1.) Dan dolazi prema zapadu iz Azije.

(2.) On može biti praćen unazad istočno od Amerike do najdaljeg kraja Azije na zapadnoj strani Beringovog Moreuza, i nikakva promena se ne odigrava u brojanju dana.

(3.) Očigledno je neizvodljivo to da se smesti *na kopnu* linija od koje je zapadno dan dvadeset četiri sata ispred onog na istočnoj strani te linije. I, prema tome, pošto dan dolazi do Američkog kontinenta zapadno od Azije, mi moramo u našem brojanju pratiti tok dana zapadno do granica Amerike na istočnoj strani Beringovog Moreuza.

(4.) I tako za Aziju: Moramo pratiti unazad početak toka dana do istočnog kraja Azije na zapadu Beringovog Moreuza.

(5.) A sada posmatrajte, početak i kraj toka dana su zajedno dovedeni blizu. I posmatrajte dalje ovu izvanrednu činjenicu, da linija povučena od severa ka jugu kroz Beringov Moreuz ne dotiče nikakav prostor od kopna osim moguće nekih vrlo sitnih ostrva usred Pacifičkog Okeana. I vredno je posebne pažnje to da takva linija ne može biti povučena kroz bilo koji prostor vode na globusu.

16. Tačno je to da su ljudi sa Aljaske, nakon što su došli u tu zemlju istočno od Azije, preko Beringovog Moreuza, doneli sa sobom brojanje dana koje su imali u Aziji, čineći ga da odgovara tačno onom na drugoj strani Pacifika, i izazivajući, toliko koliko njihovo delovanje može to učiniti, da dan treba početi kruženje globusom sa zapadne strane Amerike. Ovo je očigledna zabluda; jer dan dolazi u božanskom redu sa suncem od Azije, i Američki kontinent primajući dan na ovaj način, njegov krajnji zapadni kraj treba označiti kraj kruženja dana, a ne početak tog kruženja. Ljudi sa Aljaske stoje jedan dan ispred u svom brojanju, držeći isti odnos prema našem brojanju dana koji ljudi iz Kine drže prema onom od onih koji idu tamo zapadno od Amerike. Dan koji mi donosimo u Aljasku kao sedmi, Aljaskani nazivaju prvim danom sedmice. Neka promene brojanje dana, kao što bi očigledno trebali, i neka svetkuju kao Gospodnji Šabat dan koji sada drže; jer je on stvarno takav.

17. Slučaj stanovnika Pitkernovog Ostrva, malog prostora kopna nekih šest milja u dužini sa tri u širini, dugo je bio korišćen kao dokaz da određen sedmi dan ne može biti držan u celom svetu. To je ista stvar u principu kao i slučaj od Aljaskana.

Ovo ostrvo je smešteno na Južnom Pacifičkom Okeanu, i leži istočno od istočnog meridijana Aljaske. Bilo je naseljeno mornarima koji su došli istokom do njega. Kada su, prema tome, bili otkriveni i posećeni od Engleskih mornara koji su otišli zapadom do njih, isti nesklad je bio pokazan kao što je sada viđen između nas samih i Aljaskana. Računanje od dve grupe donelo je početak toka dana, i kraja tog toka, do jedne tačke, i pronađeni su da su bili, kao što stvarno jesu, dvadeset četiri sata u razmaku. Sada odluka o ovome nije teška. Pošto Pitkernovo Ostrvo leži dalje na istoku

nego Aljaska, ono sigurno treba biti vođeno istim principima kao ta država. Ono treba da se uskladi sa računanjem dana onako kako on dolazi zapadno oko sveta.

18. Australija ne predstavlja nikakvu pravu teškoću. Ona leži južno od kontinenta Azije, i ne prostire se toliko na istok koliko je daleko istočni kraj Azije, na otprilike 40 stepeni geografske dužine, ili više od 2000 milja. Ona je, štaviše, blisko povezana sa kontinentom Azije mnogim ostrvima. Njeno računanje vremena odgovara onom od Azije; i to je kao što bi trebalo biti. Naš dan će biti pronađen da odgovara tačno onom od Australije, ako pratimo unazad trag sunca idenjem istočno do nje. Ako, međutim, putujemo do nje zapadno preko Pacifičkog Okeana, prolazimo od kraja kruženja dana do onog dela globusa gde to kruženje počinje; i moramo, kako bismo imali ispravno računanje sedmice, postaviti naše brojanje ispred samo jedan dan.

19. Međutim šta sa dobijanjem ili gubljenjem dana kod obilaženja globusa? Dan počinje ranije ili kasnije u skladu sa tim kako putujemo na istok ili zapad. Ovo gubljenje ili dobijanje vremena dan za danom, kao što je ukazano našim satovima, je jednostavno zato što pratimo unazad trag dana prema njegovom izvoru, ili nastavljamo napred na tom tragu prema njegovom kraju. I ova konstantna promena drži nas u tačnom skladu sa napredovanjem dana na njegovom toku oko sveta. I kada pređemo liniju dana i zakoračimo napred ili nazad od jednog dana do drugog, tim činom mi menjamo naše brojanje da se možemo prilagoditi toku dana. Ova promena se zapravo odigrava samo u činu prelaženja Pacifika. Ako idemo zapadno do Kine, prolazimo od kraja kruženja dana do njegovog početka. Ako skrenemo od Kine, istočno ka Americi, prolazimo odmah od početka toka dana do kraja tog toka. Kako bismo, prema tome, mogli sačuvati ispravno izračunavanje sedmice, moramo, u jednom slučaju, dodati dan našem računanju, a u drugom slučaju moramo postaviti to računanje nazad jedan dan. I ovo je i razumno i ispravno. Jer tamo mora biti tačka gde prvi dan od svake sedmice i meseca i godine počinje. Negirati to, je da se bace svi datumi u zbrku; priznati to, je da se prizna da je postojanje određenih sedmica moguće.

I postojanje ove linije samo na Pacifiku je dalje pokazano činjenicom da ako jedan čovek krene istočno sa istočne obale Pacifika, a drugi krene zapadno sa zapadne obale tog okeana, kada se sretnu, oni će biti u tačnom skladu u njihovom brojanju dana; a ako prođu jedan drugog, svaki do one tačke sa koje je drugi krenuo, svaki će imati isti broj dana sa ljudima iz tog mesta na koje je stigao; jer nijedan nije prešao liniju koja deli između početak i kraj toka dana.

20. Božja mudrost je dala našoj zemlji kuglast oblik, i učinila ju je da se okreće oko svoje ose.

Ovo je toliko daleko od predstavljanja bilo kakve stvarne teškoće na putu onih koji drže određen sedmi dan, to je zapravo ono bez čega bi takvo svetkovanje bilo nemoguće. Jer kada bi naša zemlja stajala mirno, jedna strana bi imala neprekidni dan, a druga neprestanu noć. Tamo ne bi moglo biti u tom slučaju smene dana i noći, i nikakve takve stvari kao što je sedmi dan. Međutim božanskim uređenjem rotirajućeg

kuglastog sveta, određen sedmi dan dolazi svim stanovnicima zemlje, i oni ga mogu svetkovati, ako imaju srca da poslušaju Boga. Čak i stanovnici unutar polarnih krugova, gde je neko vreme sve noć, a za drugo vreme sve je dan, mogu lako odrediti okretanje zemlje oko njene ose, i mogu, ako su tako raspoloženi, svetkovati Šabat Gospodnji.

21. Kada je Bog postavljao temelje zemlje uspostavljanjem izvornog poretka njenog postojanja, i donošenjem onih zakona koji upravljaju njenim delovanjima, on je rekao (Post. 1:9, 10), „Vode pod nebom neka se skupe na jedno mesto i neka se pojavi suvo tlo!” I bilo je tako. Suvo tlo je nazvao Bog 'zemlja', a skupljene vode je nazvao 'mora'; i Bog je VIDEO DA JE TO DOBRO.“ Da tamo nije bilo te velike prirodne barijere, koja se protezala od pola do pola, računanje određenih dana bilo bi prilično nemoguće. Sledećeg dana nakon što je Bog formirao more, učinio je da sunce postane vladar dana, i delilac svetlosti. Očigledno je to da je pošto je svaki od dana iz stvaranja počeo sa večeri, i pošto je svako veče od stvaranja sunca obeleženo zalaskom, četvrti dan počeo sa sunčevom svetlošću koja je upravo nestajala iz tog dela zemlje iz kog dan počinje svoj tok. Otada, tamo nikada nije bio trenutak da sunce nije bilo u činu zalaženja kao što je viđeno iz nekog dela našeg globusa. Ovo ne čini računanje vremena neodređenim i nesigurnim. Jer kada je zalazak učinio svoje prvo putovanje oko globusa, on je nosio sa tim početak četvrtog dana do svakog meridijana koji je prošao. I kada je prošao uspostavljenju podelu između početka i kraja kruženja dana, i počeo svoje drugo putovanje od zapadne strane te linije, bio je to početak petog dana sedmice koji je tok zalaska tako nosio oko sveta. I ova velika činjenica, koju nijedan iskren čovek iz bilo koje sekte ili stranke neće negirati, stvarno objašnjava zašto kod prelaženja te linije ka istoku mi zakoračimo unazad jedan dan u našem računanju, a prelazeći je ka zapadu dodajemo dan tom računanju. Zato što su dani u sedmici stvarno određeni i opipljivi, a ne kao što ih naši protivnici predstavljaju, neodređeni i nesigurni, je to da se ova promena odigrava. Zaista, mi ukazujemo na to kao na ubedljiv dokaz za sve pažljive, iskrene osobe da određen sedmi dan dolazi svim stanovnicima na našem globusu.

22. Ove činjenice imaju odlučujuću uticaj na pitanje da li je to sedmi deo našeg vremena, ili određen sedmi dan, što Bog zahteva od nas da svetkujemo. Na njih se žale ljudi prvog dana da dokažu, u suprotnosti sa izričitim slovima moralnog zakona, da Bog ne može misliti sedmi dan, već mora jednostavno misliti da mi svetkujemo sedmi deo našeg vremena kao svetog za njega. Sada izvanredno je to da ove same stvari dokazuju upravo suprotno; Kao što se lako može videti, da sedmi deo vremena ne može biti predviđen, i da je pravi sedmi dan upravo stvar koju četvrta zapovest zahteva od nas da posvetimo. Oni koji moraju da naprave promenu od jednog dana u svom računanju dok prolaze od kraja toka dana do njegovog početka, ili od početka toka dana do njegovog kraja, ne svetkuju i ne mogu svetkovati sedmi deo vremena. Da je to jasno učenje zapovesti, ono bi zabranilo njihovo činjenje ove

promene od jednog dana u njihovom brojanju, i zahtevalo bi od njih da nastave da rade šest dana i onda da odmaraju jedan dan; dok je naprotiv promena u brojanju dana učinjena kako bi se prilagodilo činjenici da kod prelaženja linije u pitanju, mi zakoračimo napred ili nazad, kao što slučaj može biti, iz jednog određenog dana sedmice u drugi.

23. Promena od jednog dana u brojanju je da se mi možemo prilagoditi stvarnom toku dana u sedmici u njihovom kruženju globusom. Sedmi dan sedmice, upravo dan Stvoriteljevog odmora, je tako osiguran ovim samim činom za koji većina ljudi pretpostavlja da čini njegovo svetkovanje nemogućim. Pošto slovo četvrte zapovesti izričito zapoveda svetkovanje tog dana na koji se Bog odmorio od svih svojih dela, sedmi dan nije bilo koji sedmi dan posle šest dana rada; već je on sedmi dan sedmice kako je uspostavljena kod stvaranja. Dakle četvrta zapovest daje dozvolu da se radi šest dana u sedmici, ali zabranjuje ovo na sedmi dan tog ciklusa. Oni prema tome ne krše tu odredbu kada, u prelazu iz jednog dana u drugi, promene brojanje dana kako bi zapravo mogli držati sedmicu kako ju je Bog dao. Oni time obezbeđuju upravo dan svetkovan u raju, i njihovo delovanje u vezi sa prethodnih šest dana rada nije ništa više izuzetak nego što je bilo ono od Adama u njegovom prvom svetkovanju Šabata.

24. Ovde su dva odlomka iz Pisma koja mi predajemo obazrivoj pažnji čitaoca:—

(1.) „Šabat je stvoren radi čoveka.“ Marko 2:27.

(2.) „Bog koji je NAČINIO SVET i sve u njemu... od jedne je krvi izveo svaki ljudski narod DA PREBIVA PO CELOM LICU ZEMLJE.“ Dela 17:24-26.

25. Bog, koji je načinio naš svet, napravio ga je u kuglastom obliku, i stvorio je čoveka da boravi po celom njegovom licu. I da stvaranje sveta može biti proslavljeno, odvojio je sedmi dan sedmice, jer se odmorio u njemu od tog dela, da bude svetkovan od ljudske porodice kao Šabat Gospodnji. I videli smo iz pažljivog pregleda celog predmeta, da gde god su Božjim providenjem ljudi postavljeni, određen sedmi dan treba biti nađen, i može biti držan od onih koji su tako voljni. Svetkovatelji prvog dana sedmice su pokušali da pokažu, u stvarima iznad ispitanim, da je svetkovanje određenog dana nemoguće, jer su dani u sedmici neodređeni i nesigurni. Stvarna namera njihovog delovanja je da opravdaju sebe zato što ne svetkuju dan naređen u zapovesti. Pokazali smo da je izgovor bez utemeljenja u istini; i završavamo pozivanjem pažnje na izvanrednu činjenicu, da, dok svetkovatelji nedelje, koji imaju određen dan da slave u njihovom „prvom danu sedmice,“ imaju mnogo da kažu vezano za nemogućnost držanja određenog dana širom sveta, nijedan svetkovatelj sedmog dana, gde god smešten, bilo Hebrej ili Hrišćanin, nikada nije pronašao bilo kakvu teškoću ove vrste u držanju određenog dana odmora od velikog Stvoritelja.